

ματουργικά. Τελικά, τοῦ χάρισαν τή ζωή, γιατί ὑπῆρχε νόμος πού ἔλεγε: «*Νά ἀθώ- νεται κάθε κατάδικος πού δέχεται τρεῖς σφαῖρες ὄχι θανάσιμες*».

Ὅμως, οἱ ἐχθροί τῆς πίστεως δέν ἡσύ- χασαν. Ἀπαιτοῦσαν ἀπό τόν Ἅγιο νά ἀρνηθεῖ τήν Ὁρθοδοξία του. Καί ὁ Συμε- ῶν ἀπάντησε μέ ἔντονη φωνή, κτυπώντας τό χέρι του στό τραπέζι τοῦ διοικητῆ: «*Εσύ δέν ἔχεις ἐξουσία περισσότερη ἀπό τό Θεό*». Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ὁμολογίας ἦταν ἡ ἐκ νέου φυλάκιση τοῦ Ὁσίου σέ σκληρό- τερες καί πιό ἀπάνθρωπες συνθῆκες. Ἐκεῖ μέσα στή φυλακή ὁ Ἅγιος ἀσθένησε βαριά, τοῦ ἔπεσαν τά δόντια καί ὑπέφερε φρικτά ἀπό τά πόδια του.

Ὁ Πανάγιος Θεός, ὅμως, ἐπεμβαίνει καί μέ παρέμβαση εὐγενῶν ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς ἐκείνης, ἀποφυλακίζει τό δοῦλο Του. Ἐξέρχεται ὁ Ὁσιος μέ τά «*στίγματα*» τοῦ μάρτυρος καί τοῦ ὁμολογητοῦ, μέ μορ- φή καταπονημένη, ἀλλά φωτεινή. Περιφέ- ρεται τώρα ὡς διωκόμενος μοναχός. Ζεῖ μέ ἐράνους. Ὁ Κύριος καλεῖ τώρα τόν πιστό δοῦλο Του στό λειτούργημα τῆς ἱερωσύνης. Στίς 8 Σεπτεμβρίου 1925 χειροτονεῖται ἱερέ- ας στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στή Γρούζια Σχέτα, λαμβάνοντας τό νέο του ὄνομα Γεώργιος.

Ὁ π. Γεώργιος ἦταν γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους φῶς, δύναμη καί παρηγοριά. Προικισμένος μέ τό χάρισμα τῆς διορατι- κότητας, ἀπεκάλυπτε τά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων. Ἔδινε σοφές συμβουλές σέ ὅλους καί τούς καθοδηγοῦσε πρὸς τό Χρι- στό. Ἡ φήμη του ὡς Ἁγίου ἄρχισε ἀπὸ ἐκεῖ νά ἀπλώνεται. Καί ὅταν ἀπὸ τήν Τιφλίδα ἤρθε στό Σοχούμ, καί ἐκεῖ ὁ κόσμος τόν ἀγάπησε πολύ. Δέν ἔπαυσε ὁ Ὁσιος Γε-

ώργιος, παρά τή φιλάσθενη κράση του, νά συνεχίζει τήν ἀσκητική του ζωή μέσα στήν πόλη, μένοντας σ' ἓνα ἀπέριττο δωμάτιο πάμπτωχος καί ἀπαρνούμενος τίς περιποιήσεις τοῦ κόσμου. Παρέμενε φτωχός, ἄλλα ἦταν πάντα πλούσιος σέ ἀληθινή καί γνησία ἀγάπη καί καλοσύνη.

Τό 1929 ὁ Ὁσιος Γεώργιος ἔρχε- ται γιά πρώτη φορά στήν Ἑλλάδα, πού τόσο ἀγαποῦσε καί ἐπιθυ- μοῦσε. Ἀποβιβάζεται στό λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης. Τό 1930 ἐγκαθίστα- ται μόνιμα στό χωριό Σίψα (σήμερα Ταξιάρχες) τῆς Δράμας.

Στή Σίψα τό 1939 ἐκτίσε γυναι-

κεῖο μοναστήρι μαζί μέ τό μικρό ναό τῆς Ἀναλήψεως κι ἓνα κελλάκι γιά τόν ἴδιο. Ὁ Ὁσιος Γέρον ἐῖναι ὁ κτίτορας καί πνευματικός πατέρας τῆς Μονῆς Ἀνα- λήψεως τοῦ Σωτῆρος, ὅπου ἔζησε τά τε- λευταῖα 30 χρόνια τῆς ζωῆς του, ἐκοι- μίθη καί ἐτάφη. Συχνά, ἔλεγε γιά τό Μο- ναστήρι: «*Μετά ἀπό μένα θά ἔλθει ἄλλο ποῖμνιο. Θά μεγαλώσει τό Μοναστήρι...*». Σέ ἄλλους ὁμολόγησε: «*Μὴν τό βλέπε- τε πού εἶναι ἔτσι σήμερα τό Μοναστή- ρι. Ἄγγελοι θά κατέβουν ἐδῶ μία μέρα...*», ὅπως καί ἔγινε. Πρώτη Ἡγου- μένη τῆς Μονῆς ἦταν ἡ Γερóντισσα Ἀκυ- λίνα. Κοντά τῆς μαζεύτηκαν πολλές εὐλογημένες ψυχές, ὅπως οἱ μέλισσες τρέχουν, ὅταν βροῦν τό μέλι! Στήν ἀδελφότητα σήμερα τῆς Μονῆς συγκα- ταλέγονται καί πέντε ἀδελφές ἀπὸ τήν Κύπρο.

Τό 1941 τόν συνέλαβαν οἱ Βούλγα- ροι καί τόν ὀδήγησαν σέ ἐκτέλεση. Τόν ἄφησαν, ὅμως, ἐλεύθερο καί ἔφυγαν ἔντρομοι, καθώς τόν ἔβλεπαν ἐξαῦλω- μένο νά προσεύχεται πρὶν τόν θανα- τώσουν.

Καθὼς περνοῦσαν τά χρόνια, στή συ- νεῖδηση τῶν ἀνθρώπων ὁ ἱερομόναχος Γεώργιος Καρσιλίδης ἔπαιρνε τή θέση τοῦ Ὁσίου καί τοῦ Ἁγίου. Πλῆθος κό- σμου, πολλοί μάλιστα ἀπὸ τή Δράμα, βαδίζοντας μέ τά πόδια ἔφθαναν στό Μοναστήρι τῆς Ἀναλήψεως. Ἀλλά καί ἀπὸ πολλά μέρη τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης κατέφθαναν ἐκεῖ, ἄλλοι γιά νά ζητήσουν τήν εὐχή τοῦ Γέροντα καί ἄλλοι γιά νά ἀναπαυθοῦν κοντά του μέ τό Μυστήριό τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσε-

ως. Φωτισμένος ἀπὸ τό Πανάγιο Πνεῦμα, ἐξαγνισμένος ἀπὸ τή μακρο- χρόνια ἀσκησι καί τό μαρτύριο πού κατὰ καιρούς ὑπέστη, μποροῦσε νά κα- θοδηγεῖ μέ ἀσφάλεια τόν ἀπλό καί κου- ρασμένο κόσμο καί νά τόν ὀδηγεῖ στή σωτηρία. Μιλοῦσε ἀπλά καί σταθερά καί φύτευε στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τήν ἀγάπη πρὸς τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία. Ἰδιαίτερα, τόνιζε τήν ἀξία τῆς συγχωρητικότητας. Κτυποῦσε κάθε μορφή διχόνοιας καί καλοῦσε τούς ἀνθρώπους νά συμφιλιωθοῦν μεταξύ τους καί μέ τό Θεό. Στό λόγο του πάν- τα συνδύαζε τήν αὐστηρότητα μέ τήν ἀγάπη. Ἦταν βαθιά ταπεινός στό φρόνημά του, ἄκακος καί πρᾶος. Καλ- λιεργοῦσε τό φιλακόλουθο πνεῦμα, τε- λώντας μέ ἀκρίβεια τίς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας. Κατά τήν ὥρα τῆς Θεί- ας Λειτουργίας ἦταν πάντα μεταρσιω- μένος καί συμβόλευε τούς πιστούς, «*νά εἶναι ἀπερίσπαστοι καί προσπλωμένοι στά τελούμενα, γιά νά ἀξιῶνονται νά βλέπουν τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ*». Ἡ Θεία Λειτουργία γιά τό Γέροντα ἦταν τό κέντρο τῆς ζωῆς του καί πηγὴ ἀντλήσεως δυνάμης στὸν ἀγώνα του. Ἡ Θεία Μετάληψη, ἡ Θεία Χάρη καί ἡ συλλειτουργία του μέ τούς ἀγγέλους τόν ἐνίσχυναν σημαντικά στό ἔργο του. Χα- ρακτηριστικά ἔλεγε: «*Τή νύκτα εἶναι ἀνοικτοί οἱ οὐρανοὶ καί οἱ προσευχές μας εἰσακούονται*». Ἐλεγε συχνά: «*Νά μὴν κάθεστε τήν ὥρα τῆς Θείας Λει- τουργίας. Ὁ νοῦς σας νά μὴν πετάει ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ὅσο θά εἴσθε στήν ἐκκλησία, νά τό πάρετε ἀπόφαση νά διαθέσετε*